

Chris Rippen

Hier gebeurt niets

DE GEUS

© Chris Rippen, 2011
Omslagontwerp Berry van Gerwen
Omslagillustratie © Hans van Rhoon/Hollandse Hoogte
ISBN 978 90 445 1686 9
NUR 301

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Geus BV, Postbus 1878, 4801 BW Breda, Nederland. Telefoon: 076 522 8151.
Internet: www.degeus.nl.

Midden in het leven

Dit is een situatie waar hij niet om gevraagd heeft. Het is een beeld uit een film, iemand ligt in een kuil en je kijkt met hem mee naar hoofden die zich over de rand buigen. Daarboven is de lucht. Kuil, ravijn, graf. Whatever. Een trompe-l'oeil in de plafondschildering van een Siciliaans palazzo, doorvoede engeltjes leunen over de rand en kijken naar de sterveling beneden, daarachter het azuren uitspansel van de eeuwige zaligheid. De omhoogkijkende figuur is in het nadeel, de hoofden hebben het over hem, wat hem mankeert, hoelang het al duurt of nóg duurt, wat ze met hem zullen doen. Vier hoofden in zijn geval, in een halve cirkel, waarvan twee vertrouwd en twee vaag bekend, hij kan even niet op namen komen maar dat betekent niets. Boven hun hoofd welft zich een koepel, niet van een kerk, dat weet hij zeker, hij is al in geen jaren in een kerk geweest. Grapje, Marina, zegt hij tegen de ernstig kijkende vrouw die het dichtst bij hem staat. Zie je wel, hij kent haar.

‘Wat zegt hij?’ Een van de vaag bekende hoofden.

‘Ik kan hem nog steeds niet goed verstaan.’

Waarom hij hier ligt en hoe hij hier terechtgekomen is, weet hij niet, maar ook dat staat te dringen aan de rand van zijn bewustzijn. Iemand heeft het woord ‘TIA’ laten vallen, dat heeft hij duidelijk gehoord. Of daar enig medisch gezag achter steekt, betwijfelt hij.

Hij beweegt zijn vingers. Hij ligt op gevlochten materiaal, een rustbank van rotan of iets dergelijks met een flinterdun kussentje, zijn botten doen nu al pijn. Deze gelegenheid mag weleens een comfortabeler meubelstuk gereedhouden voor als een gast onwel wordt. Mooi woord. Onwel. Dat is het. Hij was onwel. En nu niet meer. Hij gaat overeind zitten en zet zijn voeten op de vloer.

‘Zou je dat nou wel doen, Wolter? Je kunt beter nog even blijven liggen.’ Het bezorgde gezicht van zijn geachte collega Simon Anslo. Sneaky Simon, die er belang bij heeft dat hij nog blijft liggen. Reden te meer om de aanbeveling te negeren. Alleen werken zijn knieën nog niet erg mee.

‘Ik wil zitten’, zegt hij. Zijn tong is traag, maar de boodschap komt over, want iemand zet de bank in zitstand en duwt een kussen in zijn rug. Hij leunt achteruit en trekt zijn benen op. In de verte klinkt applaus.

De vrouw die Marina heet kijkt op haar horloge. ‘Ik moet zo terug’, zegt ze. ‘Jullie trouwens ook. Nu komt er muziek en daarna nog iets en dan ben ik aan de beurt. Waar moet die arts vandaan komen?’

‘Uit Bloemendaal’, antwoordt een vrouwenstem. ‘Ik kan anders wel even een oogje op meneer houden. Dan kunt u naar hiernaast gaan.’

Opeens weet hij weer waarvoor ze hier zijn, wat hij hier doet. ‘Ja, gaan jullie terug alsjeblieft. Ik red me wel.’ En om het geheel wat luchtiger te maken, voegt hij eraan toe: ‘The show must go on.’

Iemand schudt zijn hoofd. Marina buigt zich naar hem toe en streelt zijn wang. ‘Weet je het zeker? Geen rare dingen doen, hè?’ Ze knikt naar de vrouw die bij zijn voeten is komen staan. ‘Als er iets is ...’

Als ze weg zijn, zegt de vrouw: ‘Blijft u nog maar even lekker zitten. Ik haal een glas water voor u en daarna ben ik hier achter bezig met het buffet.’ Ze is van zijn leeftijd, iets jonger misschien, met donkere, warme ogen in een lichtgetint gezicht. Strak donkerblauw mantelpakje, witte bloes met ruches. De bedrijfsleidster?

Muziek drijft de ruimte binnen. Dwarsfluit en piano. Een van die vrolijke Fransen uit de eerste helft van de eeuw. Hij sluit zijn ogen. *The show must go on*, de Ludo Prinsen-show voor dertig jaar uitgeverschap, alles uit de kast voor de algemeen directeur,

en dan neem je zijn altijd boven haar macht grijpende dochter met haar schrille fluit, niet te negeren hartenwens van de jubilaris, op de koop toe. Ludo heeft nu eenmaal zijn voorkeuren. Ludo is de baas.

Maar er was iets. Hij probeert bij zichzelf na te gaan waarom hij zich niet onder het gehoor van de vreselijke fluit bevindt, bij de anderen, de collega's, de uitgevers, de bladenmakers.

Er is iets gebeurd. Hij zat te wachten tot hij aan de beurt was om Ludo toe te spreken, op de tweede rij, tussen Marina en ... dat is hem even ontschoten. Toen moet er iets gebeurd zijn.

Hij voelt een hand op zijn arm en doet zijn ogen open. 'Misschien moet u even wat drinken', zegt de vrouw. Het glas dat hij aanpakt is beslagen. Hij drinkt. Een black-out, denkt hij. Ik heb een black-out gehad.

Dan staat hij op en loopt met het glas in de hand naar het raam. Een winterlandschap zonder sneeuw, bruinig grasland in een omarming van kale bomenrijen. Een beekje. Links achteraan glooit het. Een naam komt in hem op. *Hartenlust*. Alles komt terug. Het landgoed aan de voet van de duinen. Het geweldige glazen dak waaronder hij staat is van de wintertuin. Ergens achter dit uitzicht begint het oude visserspad naar Zandvoort. Als ze er geen golfterrein overheen gelegd hebben. Rechts, buiten zijn gezichtsveld, moet het Ramplaankwartier liggen, de Haarlemse enclave die hij op de heenweg zag liggen, met het Hervormde kerkje aan de rand en het koeienpaadje tussen de weilanden, verrassend ongeschonden de tijd doorgekomen. En daarachter de nieuwe Bavo en de oude. Nooit geweten dat je die van hieraf tegelijk kon zien, had hij gedacht toen ze door de Hartenlustlaan reden. Of wel geweten misschien maar kwijtgeraakt in de herinnering. Daarna stuitte die bal over de weg. Nee, dat was eerder, ergens in een bollendorp. Hij herinnert zich zijn schrik toen dat jongetje de bal achternarende. Had dat iets met hem gedaan, met zijn hoofd? Het moet iets anders geweest zijn. Of niets. Het kan ook uit het niets ontstaan zijn. Hij had hoofdpijn, dat herinnert

hij zich, splijtende hoofdpijn. Nu is die weg.

Het muzikale intermezzo is voorbij. Hij zou terug kunnen gaan naar de zaal, nu hij zich weer beter voelt, de rest van het programma volgen, de receptie meemaken, dan het buffet.

Maar iets weerhoudt hem. Hij voelt in zijn zak naar het programma, komt de dubbelgevouwen A4'tjes met zijn toespraak tegen en vouwt ze open. Boven de aanhef staat een krabbel in zijn handschrift. *Vertrouw niet op mensen met macht*. Hij laat zijn ogen over de eerste zinnen van de toespraak gaan. Hij kan zich niet herinneren dat hij die uitgesproken heeft.

De vrouw is met drie anderen bezig met de opstelling op de buffettafels. Als ze hem ziet, zegt ze iets tegen de man naast haar en komt hem tegemoet. Haar rok heeft een split aan de zijkant.

‘Bent u weer wat opgeknapt?’

Hij knikt. ‘Weet u wat er met mij aan de hand was? Is er iets gebeurd?’

Eerst veronderstelde ze dat hij flauwgevallen was, ze was achter bezig en kwam op de stemmen af. Hij werd ondersteund door de twee heren, hoewel hij op eigen kracht liep. Hij was een beetje afwezig, verward, zeiden de anderen, maar er was weinig aan hem te zien. Toen ze het gezondheidscentrum belde, heeft ze gewoon gezegd dat er iemand niet goed geworden was. Zijn vrouw vond het alarmnummer een beetje overdreven.

Marina. Dat past wel bij haar. Nu moet hij zeggen dat zij niet zijn vrouw is, maar iets anders, iets complexers, Niet van belang nu. De vrouw kijkt hem onderzoekend aan. Houdt ze iets achter, weet of vermoedt ze iets wat ze niet uitspreekt? Iemand heeft het woord ‘TIA’ laten vallen. Wie?

Het lijkt haar het beste als hij nog even in de serre gaat zitten, zegt ze. ‘Ik loop wel even met u mee.’ Hij voelt de zachte drang, het mankeert er nog aan dat ze hem een arm geeft. Ze verzekert hem dat de dokter zo zal komen, biedt aan om iets voor hem te halen, ze hebben een heerlijke verse fruitcocktail staan, dat is vast wel goed voor hem en ze wenkt al een van de medewerkers.

Hij laat het zich welgevallen. Ze heeft een warme stem, een beetje hees, wat hij zowel erotisch vindt als vertederend. Meisjesachtig. Zoals ze naast hem loopt op kordate hakken, haar kastanjebruine haren met vlammetjes grijs op gelijke hoogte met zijn schouder, is ze ondanks die hakken een hoofd kleiner dan Marina. Een kleine, solide vrouw met vertrouwenwekkend zachte borsten, ziet hij als ze vooroverbuigt om het kussen op de stoel recht te leggen. In de zaal wordt gelachen, golfjes hilariteit, steeds luider. Salvo's. Iemand werkt naar een climax toe. Hij voelt zich opeens buitengesloten.

'Mag ik u iets vragen?' zegt de vrouw. Hij kijkt haar aan. 'U heet Greve, is het niet? Hebt u familie in Haarlem?'

'Ik kom uit Haarlem. Ik bedoel, ik ben er geboren.'

'In welk deel?'

'Zuidwest. Achter de nieuwe Bavo.'

Ze knikt. 'Ik ook. Ik kende een Wim Greve. Daar speelde ik wel mee.'

'Dat is mijn broer. Willem. Wim. Hij was drie jaar ouder dan ik.'

'Leeft hij niet meer?'

'Nee.' Hij schudt zijn hoofd alsof hij het feit kracht bij wil zetten. 'Hoe heet u?'

'Trudy Hasselbrink. Dat is mijn meisjesnaam.' De naam zegt hem niets, maar hij doet of hij nadenkt. 'Op straat noemden ze me Hassie', zegt ze.

'O ja', zegt hij. 'Hassie. Die ken ik.' Hij kijkt naar haar. Een stevig meisje, dik sluijk haar, breed gezicht, haar gebogen armen wijd om de bal af te schermen voor de anderen. Ze voetbalde als een jongen, hoorde altijd bij de eersten als ze partijtjes kozen. Hij niet. 'Je woonde om de hoek in de Jan Stuytstraat. Toch?'

Ze knikt. 'Nummer 28.'

'En wij in de Plebaan Agteropstraat.'

'Dan had ik het toch goed', zegt ze. 'En wat is uw voornaam?'

'Wolter.'

Ze herhaalt zijn naam, schudt dan met een lachje van spijt het hoofd. Hij is nog teleurgesteld ook. Hij zou haar willen helpen, zou ook graag deel willen uitmaken van de herinnering van deze vrouw.

‘O, wacht ... Wollie?’

‘Nou, vooruit.’ Hij trekt met zijn mond. ‘You Hassie, me Wollie.’

Ze lacht niet mee. ‘Je ouders herinner ik me ook, geloof ik’, zegt ze. ‘Ernstige mensen, klopt dat? Lang, je vader tenminste, met een donkere bril. Ik kan me vergissen, hoor, het is lang geleden, een mensenleven zo’n beetje.’

‘Je hebt een goed geheugen.’ Hij glimlacht. ‘Ben je altijd in deze omgeving blijven wonen?’

Ze hebben overal gewoond, zegt ze, tot in Duitsland toe. Haar man zat in het leger. Na zijn dood is ze weer naar het westen getrokken, de kinderen wonen hier. Een van haar schoonzoons beheert de oranjerie en bij bijzondere ontvangsten springt zij bij. Als een serveerster de beloofde fruitcocktail komt brengen, verontschuldigt Trudy Hasselbrink zich. Er is nog veel te doen. Zodra ze weg is, zet hij de coupe op een tafel. Hij is niet ziek.

In de ontvangstzaal wordt een lied ingezet. Een of ander musicaldeuntje, dat de helft van de zaal kent en de rest broemt maar wat mee, de tekst laat zich raden, krom en kreupel, uitgevers kunnen beter lezen dan schrijven. Vergeefs probeert Wolter zich ervoor af te sluiten, de deun drenst door in zijn hoofd. Hij voelt zich volkomen misplaatst.

De garderobe ligt rechts van de uitgang. Terwijl hij zijn jas aantrekt, kijkt hij door een opening in de gordijnen achter de glazen tussenwand recht in het gezicht van Cees Kamperman, die met een lach om zijn dikke lippen de woorden meemummelt. Hij heeft de vorige maand drie dagen met die man op de hei gezeten en heeft nog geen idee wat er in hem omgaat. Steeds dat half verrukte gezicht, zelfs tijdens de bespreking van

de zwartste fusiescenario's. Als zijn collega opkijkt van het papier, wendt Wolter zich snel af.

Druk pratend en lachend komt een gezelschap binnen, drie mannen en een vrouw. Direct dempen ze hun stemmen. 'Hé, Wolter!' zegt een van de mannen en hij komt met uitgestoken hand op hem af. 'Hoe is het? Wat denk je, kunnen we nog naar binnen?'

Wolter probeert ontspannen te lachen. 'Ga maar gauw, Henk, ze zijn al bijna door het programma heen.' Henk, van Spectra, hij kent hem al jaren. Alleen wil zijn achternaam hem nog even niet te binnen schieten.

Bij de deur kijkt Henk om. 'Wat een ontwikkelingen opeens, Wolter! Duitsland én Italië nota bene. Jullie zijn wel goed bezig!'

'Dat kun je wel zeggen!' Het komt aan op de mimiek.

'Kom anders eens praten!'

Hij knikt. 'Dat zal ik onthouden.'

'Ga jij al weg?'

Hij trekt een bezwerend gezicht. 'Even iets uit de auto halen. Zie je straks wel.'

Trudy verschijnt in de deuropening achter het buffet met een schaal in haar handen en kijkt naar hem. In de zaal gaat het lied over in applaus en dan klinkt Ludo's stem, luid, alsof hij naast hem staat.

'Beste vrienden,' zegt de stem, 'collega's. Dit is een bijzondere dag.'

Wolter drukt de koperen deurkruk omlaag en loopt het bordes op. 'Ik ben jouw vriend niet', mompelt hij. 'Vest op Prinsen geen betrouwen.' Waar komt die regel vandaan? Het lijkt of er iets oplicht in zijn hoofd. Duitsland en Italië, zei Henk. Er is sprake van een overname, een overval. Na jaren laat Ludo hem vallen als een baksteen.

De koude winterlucht is een verademing. Achter hem gaat de deur open. 'Waar ga je heen?' vraagt Trudy Hasselbrink.

'Even een ommetje', zegt hij.

‘Maar de dokter kan elk moment komen.’

‘Ik blijf in de buurt.’

Op het toegangslaantje tussen de boomgaarden voelt hij de ogen van de zaal in zijn rug. Het kost hem binnendoor vijf minuten om het poortgebouw te bereiken. De man achter het loket knikt naar hem als hij passeert. Op weg naar het parkeerduin klopt hij op de zakken van zijn colbert. Marina reed op de heenweg. Heeft ze de sleutels teruggegeven? Hijgend staat hij stil voor de rijen geparkeerde auto's en aarzelt. Voor de poort onder aan de helling stopt een auto. De lokettist komt naar buiten en buigt zich naar het portierraampje, beschrijft dan met zijn arm een halve cirkel en wijst. Vochtige kou komt aanwaaien uit de richting van de zee. Een rilling trekt door zijn lichaam. Hij zet zijn kraag op, loopt dan met zijn handen diep in zijn zakken terug de helling af en steekt de Hartenlustlaan over. Ze moeten niet denken dat hij wegloopt. Een ommetje, heeft hij gezegd. Even uitwaaien, goed voor zijn hoofd. Omdat hij om redenen die hij nog ontloopt even niets moet hebben van datgene wat het gezelschap op het landgoed bijeenhoudt.

Halverwege het koeienpaadje voelt hij zijn mobiele telefoon trillen. MARINA BELT, staat op het schermje. Is Trudy Hasselbrink haar nog tijdens Ludo's speech komen waarschuwen? De stemming zal er nu wel goed in zitten. Dokter geïrriteerd, Marina nijdig, Trudy gegeneerd. Hij kijkt een paar seconden naar het vibrerende apparaat in zijn hand en drukt dan de oproep weg. En Ludo? Ludo zal begrip tonen, zoals immer. Maar intussen.

Hoewel hij weet wat er nu gaat gebeuren, zet hij zijn toestel niet uit. Zo ver wil hij het ook niet laten komen. Even overweegt hij zelfs om terug te gaan. Gewoon een ommetje. Alleen strekt recht voor hem de Ramplaan zich uit, de diepe voortuinen die 's zomers de huizen aan het zicht onttrekken zijn zelfs in de winter parkachtig. Het zou jammer zijn om niet even verder te lopen, de laan uit en dan voor Brouwerskolkje terug, een klein half uur, minder nog. Want wanneer komt hij hier nou weer?